

De vorbă cu Mușatescu

Tudor Mușatescu...Un nume sonor. Și doar atât? Nu. Un om foarte important. Un om care a spus, prin opera sa, lucrurilor pe nume.

L-am cunoscut "personal" încă de când eram mică. Cine nu știe statuia aceea zâmbitoare, de bronz, din mijlocul parcului? De câte ori nu "am vorbit" cu talentatul dramaturg, întotdeauna calm și liniștit, veșnic cu zâmbetul pe buze...

Prima dată când am discutat mi-a spus:

-Te cunosc. Ești fetița care se plimbă zilnic cu bunicii prin parc și cunoaște toate statuile. Când îți zâmbesc, îmi zâmbești și tu. Și știu că iubești orașul și oamenii lui. Semănăm. "Iubesc două orașe: Câmpulungul în care m-am născut și Parisul în care am deschis ochii."

Anii au trecut și, cunoscându-ne mai bine, am aflat multe lucruri despre opera lui Mușatescu: scrierile sale unice, scenetele, schițele umoristice, poeziile, piesele de teatru ("Titanic vals", "...Escu") și mai ales "mușatisme". Chiar autorul lor mi-a spus într-o zi: "Un mușatism este ceva de mine și pe care nu poate să-l mai facă nimeni".

Mergând atât de des în parc, am început să vorbim din ce în ce mai mult. Aflând că îmi place să scriu, mi-a spus: "Când ai inspirație, apucă-te să corectezi!" și "Talentul e o "meserie" cu care te naști, nu una pe care ai de gând s-o înveți".

Într-o zi mă plimbam pe aleile parcului și, văzându-mă tristă, lăcrimând, mi-a șoptit zâbind ca întotdeauna: "Nu plânge fără motiv. Și mai ales, nu plânge când ai motiv". "Ia viața de piept. Nu ca s-o trântești, ci ca să-i auzi mai bine inima cum bate!"

Tudor Mușatescu îmi va rămâne mereu în suflet un prieten adevărat, căruia îi simți prezența vie și vorbele răsunând ca un ecou: primavara când natura se trezește la viață, vara când chipul său surâde odată cu soarele, toamna când zâmbetul devine un pic trist și iarna când fulgii reci de nea coboară dar nu îi topesc inima caldă și cuprinzătoare ce risipește în jur fericirea. Căci "Geniile se nasc rar, în schimb nu mor niciodată".